



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 244/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. apríla 2007 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2008 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. apríla 2007 a jeho rozsudkom sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. marca 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 17. júla 2003 na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) „žalobu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu“. Podľa sťažovateľa „Nesprávny úradný postup orgánu štátu spočíval v tom, že tabakové výrobky v množstve 1.282 kartónov zničil a to aj napriek tomu, že konanie o colnom priestupku bolo zastavené“.

Okresný súd žalobe vyhovel a rozsudkom z 22. septembra 2005 sp. zn. 24 C 74/2003 zaviazal Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom financií Slovenskej republiky, zaplatiť 447 704,70 Sk s prísl. Konanie v časti o zaplatenie sumy 359 955,40 Sk zastavil.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/422/2005 rozsudkom zo 6. októbra 2006 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Dňa 13. apríla 2007 podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu mimoriadne dovolanie, pretože nimi „bol porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov vedľajšieho účastníka...“.

Sťažovateľ sa mal možnosť vyjadriť a aj sa vyjadril k obsahu podaného mimoriadneho dovolania vo svojom podaní z 21. mája 2007, pričom k stanoviskám generálneho prokurátora uviedol svoje námietky.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. apríla 2007 do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu z 22. septembra 2005 sp. zn. 24 C 74/2003 v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 6. októbra 2006 v zmysle § 243 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Najvyšší súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozsudkom sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. marca 2008 tak, že rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu, ktorým vytkol chyby konania pred všeobecnými súdmi. Domnieva sa, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú správne a zákonné, a uvádza, že „*Od zaistenia tabakových výrobkov t. j. od 02. 06. 2001 do dnes sťažovateľ nemohol, vykonávať svoje vlastnícke práva*“, čím boli porušené jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom, zo dňa 20. marca 2008, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007, porušil základné vlastnícke právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, zo dňa 20. apríla 2007, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007, porušil základné vlastnícke právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 20. marca 2008, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. apríla 2007, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 20. marca 2008, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

6. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 20. apríla 2007, sp. zn. 5 M Cdo 4/2007, sa zrušuje.*

7. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi M. B., nar. ..., trvale bytom S., trovy právneho zastúpenia v sume 18.680,- Sk, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (2 úkony po 9.150,- Sk a 2 režijné paušály po 190,- Sk).“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu, v tomto prípade všeobecných súdov rozhodujúcich v spore sťažovateľa, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Generálny prokurátor v rámci svojho oprávnenia podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov a podľa Občianskeho súdneho poriadku môže napadnúť mimoriadnym dovolaním každé rozhodnutie súdu na rozdiel od dovolania podávaného účastníkmi konania, ktoré môže smerovať len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 237 v spojení s § 238 a § 239 OSP).

Podľa § 243e ods. 1 OSP ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bolo porušený zákon (§ 243f OSP), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu, a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243 OSP (v nadväznosti na ustanovenie § 243i ods. 2 OSP) pred rozhodnutím o dovolaní môže súd, ktorý o ňom má rozhodnúť, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ aj napriek tomu, že je zastúpený advokátom, svoju sťažnosť v časti, ktorou namieta porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami najvyššieho súdu v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. apríla 2007 a 20. marca 2008, riadne a konkrétne neodôvodnil.

Vo svojej sťažnosti (v jej petite) sa síce domáhal zrušenia rozhodnutí najvyššieho súdu (aj uznesenia aj rozsudku), ale v jej odôvodnení neuviedol žiadne dôvody (okrem

konštatovania, že z obsahu rozsudku na strane 6 nevyplýva, že „by Ministerstvo financií Slovenskej republiky vedelo o dôkaze o tom, že predmetné cigarety neboli zničené alebo z procesného hľadiska inak zaviniło predloženie tohto dôkazu“), v čom vidí nezákonnosť, resp. nesprávnosť tohto rozhodnutia, ktorým najvyšší súd vyhovel mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora. Jeho námietky smerovali iba k tvrdeniam generálneho prokurátora uvedeným v dovolaní. Preto ústavný súd mohol v tejto časti jeho sťažnosť odmietnuť i pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zo sťažnosti sa dá iba nepriamo vyvodiť to, že sťažovateľ videl porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v tom, že „Žalovaný sa v konaní dostal do vlastných rozporov. Na pojednávaní dňa 22. 09. 2005 sa právny zástupca žalovaného jasne vyjadril, že tabakové výrobky zlikvidoval. Túto skutočnosť žalovaný potvrdil aj v Stanovisku zo dňa 03. 05. 2003. No v odvolaní z 13. 11. 2005 už žalovaný tvrdí, že tabakové výrobky neboli zlikvidované.

Tvrdím, že hore uvedené rozpory žalovaného nie je možné označiť za vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Okresný súd a krajský súd správne vyhodnotili dôkazy v súlade s § 132 O. s. p. Z výsluchov účastníkov a listinných dôkazov mali preukázané, že tabakové výrobky sú zlikvidované. (...) Nesprávneho úradného postupu sa žalovaný dopustil tým, že zaistené tabakové výrobky dodnes nevrátil sťažovateľovi v súlade s § 262 ods. 1 colného zákona č. 180/1996 Z. z. Ja sa pýtam, kde je právna istota a vymožitelnosť práva na Slovensku? (...) Na svete je už síce právoplatné vykonateľné rozhodnutie súdu...“, ale najvyšší súd odložil vykonateľnosť rozhodnutí všeobecných súdov.

Napriek týmto skutočnostiam ústavný súd preskúmal citovaný rozsudok najvyššieho súdu. Z jeho rozhodnutia vyplýva, že posudzoval prípustnosť mimoriadneho dovolania v zmysle zákonnej úpravy. Sťažovateľ navyše mal možnosť vyjadriť sa v rámci konania o mimoriadnom dovolaní k podaniu generálneho prokurátora, ktoré podal najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd vo svojom rozsudku okrem iného uviedol:

«Podľa odvolacieho súdu žalovaná nesprávne odôvodnila svoje odvolanie aj odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p., pretože v danej veci nešlo o prípad, že by žalovaná do rozhodnutia súdu prvého stupňa nemohla bez svojej viny uplatniť dôkaz, že zhabané cigarety neboli zničené a že dosiaľ sú v colnom sklade. Vychádzal pritom z toho, že vzhľadom na úlohy, ktoré Ministerstvo financií Slovenskej republiky plní v oblasti colníctva a na skutočnosť, že tento ústredný orgán vystupuje v danej veci v mene štátu, nemožno bez ďalšieho prijať záver, že neuplatnenie v odvolaní označených dôkazov a skutočností pred rozhodnutím súdu prvého stupňa ministerstvo nezavinilo, pretože Colný úrad v K. aj Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktoré mu nepredložili kompletné spisy, sú orgánmi štátnej správy v oblasti colníctva. Naostatok samo ministerstvo vysvetľovalo nepredložené úplných administratívnych spisov iba „nedopatrením a nezodpovedným prístupom“, čo samo osebe vylučuje objektivnosť prekážky brániacej uplatneniu dôkazov alebo skutočností v konaní pred súdom prvého stupňa.

S týmto záverom odvolacieho súdu, dôležitým pre ďalšie konanie a rozhodnutie súdu v danom sporovom konaní, do volací súd nesúhlasí.

Podľa § 205a ods. 1 písm. d/ O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa. (...)

Nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny účastníka občianskeho súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, t.j. situáciu, kedy účastník konania nemohol bez svojej viny skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia. Procesným uplatnením treba pritom rozumieť podanie účastníka, ktorým takú skutočnosť alebo dôkaz označil pre účely jeho zaobstarania, vykonania a vyhodnotenia. (...)

Z obsahu spisu vedeného v danej veci nevyplýva, že by Ministerstvo financií Slovenskej republiky vedelo o dôkaze o tom, že predmetné cigarety, neboli zničené alebo z procesného hľadiska inak zavinilo predloženie tohto dôkazu. (...)

Zo spisu súdu prvého stupňa nevyplýva spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že žalovaná bola súdom prvého stupňa poučená podľa § 120 ods. 4 O. s. p. V zápisniciach o pojednávaniach pred súdom prvého stupňa nie je zachytené splnenie tejto poučovacej povinnosti a jej splnenie sa nepodarilo spoľahlivo preukázať ani ďalším vyšetrovaním vykonaním dovolacím súdom.

Podľa dovolacieho súdu je čiastočne odôvodnená aj dovolacia námietka dovolateľa, že súdy nižších stupňov nevykonali v záujme riadneho posúdenia vzťahu účastníkov aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 120 ods. 3 O. s. p., ak nejde o veci uvedené v odseku 2, súd si môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

Podľa citovaných ustanovení súd síce nemá povinnosť zisťovať dôkazy, ktoré by v záujme zistenia skutočností významných pre rozhodnutie mohol ešte vykonať, môže však vykonať aj iné, ako účastníkmi navrhnuté dôkazy, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V spornom konaní si súd môže osvojiť skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Súd ale tak neurobí, ak iné okolnosti zhodnosť tvrdení účastníkov spochybňujú. V takom prípade, ak ide skutočnosti, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie veci, súd využije aj možnosť vykonať aj iné dôkazy. Ak súd taký nevyhnutný dôkaz nevykoná zaťaží tým svoje konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V takom prípade sú skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa odvolacím dôvodom podľa § 205a ods. 1 písm. b/ O. s. p.

Jedným zo znakov skutkovej podstaty vzniku zodpovednosti z nesprávneho úradného postupu je danosť škody alebo nemajetkovej ujmy. Treba súhlasiť s tvrdením dovolateľa, že v predmetnom konaní nešlo o celkom zhodné tvrdenia účastníkov o tom, či škoda (zničením tabakových výrobkov) vznikla alebo nie. Na pojednávaní súdu prvého stupňa konanom 22. septembra 2005 na otázku súdu, že na základe akého aktu, právoplatného rozhodnutia alebo na základe akého úradného postupu došlo k zničeniu predmetného tovaru colným úradom, poverený pracovník ústredného orgánu odpovedal, že „takúto vedomosť o takomto akte alebo postupe nemá a nevie ani kedy sa tak stalo.“ Na inom

mieste zas poverený pracovník na otázku súdu, či tvrdenie žalobcu o zničení, resp. likvidácii cigariet colným úradom zodpovedá skutočnosti, odpovedal, že „áno“, má vedomosť o tejto skutočnosti".

S prihliadnutím na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že súdy nižších stupňov si riadne neobjasnili, či, a ak áno, kedy a akým spôsobom boli tabakové výrobky zničené.

Z uvedeného podľa do volacieho súdu vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/, keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie krajského zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný.»

Ústavný súd v súvislosti s tým poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. marca 2008 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ sa v ďalšej časti sťažnosti ďalej domnieva, že rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho práv na pokojné užívanie majetku garantované čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, pretože od zaistenia tabakových výrobkov (od 2. júna 2001) nemohol vykonávať svoje vlastnícke práva.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Ústavný súd odmietol i túto časť sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, pretože v súlade so svojou judikatúrou (napr. IV. ÚS 116/05) je oprávnený a povinný iba posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosné princípy (II. ÚS 54/02), ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru (jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu). Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby

sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Rozhodovanie o základnom práve podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (i čl. 1 dodatkového protokolu) všeobecným súdom a nevyhovenie návrhu nemožno chápať ako poškodenie označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a dodatkového protokolu (obdobne napr. III. ÚS 209/08).

V danej veci sa navyše súdne konanie nachádza na krajskom súde, ktorý bude v súlade s názorom najvyššieho súdu vykonávať ďalšie dôkazy na dostatočné zistenie skutkového stavu. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľ bude môcť v konaní pred všeobecným súdom vyjadriť za tých istých podmienok, ako druhý účastník konania.

Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu a citované ustanovenie § 243 OSP ústavný súd sa preto už nezaoberal tvrdením sťažovateľa, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 4/2007 z 20. apríla 2007 o odložení vykonateľnosti rozhodnutí všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho označených práv, pretože ani táto jeho námietka sa nejaví ako opodstatnená. Uznesenie má iba dočasný charakter a platí iba do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. augusta 2008